

Петя Дубарова

Недосегната

Въздухът е чер като отрова,
мътен е и страшно ме души.
Вятърът – артист и стар, и ловък –
хвърля се от кестена плешив.

Бих желала в този миг да стъпвам
в пясък побелял от доброта
длани от морето да отдръпвам,
длани побелели от солта.

Искам като прах да побелея,
бяла като брезова кора,
в сенките добри да се прелея
и да бъда като тях добра.

Щом на белотата ми посегнат
нощи като прилепно ято,
да не позволя да ме досегнат
и ме изгорят като листо.

16.11.1975

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Аз и морето“, издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5971>]